

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **A. V.**, bytem V B. 2, P., zastoupený JUDr. Janem Klaiem, advokátem se sídlem Lukavická 22, Plzeň, proti žalovanému: **velitel vojenského útvaru 2427**, se sídlem Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Klaila, advokáta se sídlem Lukavická 22, Plzeň.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 29.11.2016 domáhal ochrany před nečinností žalovaného, jež podle žalobních tvrzení měla spočívat v tom, že žalovaný dosud nerozhodl ve věci samé v řízení o žádosti o doplacení dlužného platu vojáka z povolání, jež bylo zahájeno již dne 22.8.2008. V průběhu řízení dne 29.3.2017 – poté, co bylo ve věci zdejší soudem nařízeno jednání – žalovaný rozhodnutí vydal. Žalobce následně podáním ze dne 5.4.2017 vzal žalobu zpět. Proto zdejší soud řízení zastavil podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o náklady řízení, zdejší soud jejich náhradu přiznal žalobci k tíži žalovaného v souladu s § 60 odst. 3 větou druhou s.ř.s. Zdejší soud totiž řízení zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby pro chování žalovaného po podání žaloby, jež spočívalo ve vydání požadovaného rozhodnutí, přitom zdejší soud musel zohlednit, že již v době, kdy byla žaloba podána, bylo řízení před žalovaným zatíženo nečinností, jež byla ukončena teprve dne 29.3.2017 vydáním rozhodnutí.

Bez ohledu na předcházející děje v období od srpna 2008 do července 2015 zdejšímu soudu z obsahu spisu, který byl žalovaným zdejšímu soudu předložen, vyplývá, že věc se žalovanému po předchozím proběhlém řízení naposledy vrátila poté, co předchozí rozhodnutí ve věci bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10.7.2015, č.j. 22 Ad 20/2014-69. V důsledku tohoto rozsudku totiž náčelník Generálního štábu Armády České republiky rozhodnutím ze dne 10.9.2015

zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.9.2015. Tím se tedy v září roku 2015 věc dostala žalovanému, který o ní měl vést další řízení (a také je vedl v době, kdy byla podána žaloba, tj. 29.11.2016). Spis se k vedení tohoto řízení žalovanému dostal dne 29.9.2015 na základě jeho postoupení přípisem náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 21.9.2015. Žalovaný tedy měl v řízení pokračovat.

Pokud jde o lhůtu, v níž měl žalovaný ve věci samé rozhodnout, její počátek by mohl být odvozován již od právní moci rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 10.9.2015, č.j. 2219-7/2015-1304, tedy ode dne 11.9.2015; od tohoto dne však žalovaný řízení reálně vést nemohl, neboť teprve až po právní moci tohoto rozhodnutí mu byl postoupen spis. Za bezpečně dovoditelný okamžik, k němuž mohl žalovaný řízení skutečně vést a k němuž mohl i žalobce legitimně spoléhat na to, že řízení před žalovaným může být vedeno, tedy zdejší soud pokládá den, kdy žalovaný měl pro řízení k dispozici spis. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak podle zdejšího soudu plynula nejpozději ode dne následujícího po dni 29.9.2015; toto datum je pro zdejší soud určující pro závěr, že žaloba byla podána v době, kdy řízení před žalovaným bylo zatíženo nečinností.

Ze žádného zvláštního právního předpisu neplyne odchylná právní úprava běhu lhůt, v nichž měl žalovaný povinnost ve věci samé rozhodnout. Žalovaný byl tedy povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu (§ 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále jen „správní řád“). V posuzované věci je zdejšímu soudu zřejmé, že rozhodnutí nebylo možno vydat bezodkladně, proto měl žalovaný povinnost podle § 71 odst. 3 správního řádu vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Zdejší soud má za to, že věc lze – v kontextu širokého spektra nejrůznějších typů správních řízení, jež jsou před správními orgány vedena – pokládat za zvlášť složitý případ, a tedy ke lhůtě 30 dnů pro vydání rozhodnutí je třeba připočítat lhůtu dalších 30 dnů v souladu s § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu.

Ze shora uvedeného má zdejší soud za to, že lhůta pro vydání rozhodnutí počala žalovanému plynout nejpozději ode dne následujícího po dni 29.9.2015; toto datum určuje její počátek a tento den se tedy do lhůty nezapočítává (§ 40 odst. 1 písm. a/ správního řádu). Poslední den lhůty šedesáti dnů (30 + 30) pro vydání rozhodnutí připadl na sobotu dne 28.11.2015, lhůta tedy uplynula v pondělí dne 30.11.2015. Z obsahu spisu totiž neplyne, že by během této doby bylo řízení přerušeno, a tedy že by běh lhůt pro vydání rozhodnutí byl stavěn, z obsahu spisu dokonce neplyne ani to, že by žalovaný – bez přerušení řízení – opatroval jakýkoli skutkový podklad pro svoje rozhodnutí. Žalovaný v té době po cca měsíci, kdy neučinil žádný úkon, pouze přípisem ze dne 27.10.2015 žalobce informoval o tom, že vede řízení, a vyzval žalobce k tomu, aby doplnil důkazy, kterými bude podložena jím tvrzená skutečnost, že

uplatněním námitky promlčení prvoinstančním služebním orgánem došlo ke zneužití práv na úkor žadatele nebo byla námitka promlčení uplatněna v rozporu s dobrými mravy, a stanovil mu k tomu lhůtu 30 dnů. Nejednalo se tedy o výzvu k tomu, aby žalobce na podporu svých konkrétních skutkových tvrzení navrhl důkazy, jejichž provedení by pro rozhodnutí ve věci samé bylo podle žalovaného nezbytné, resp. výzvu k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, s níž by mohlo být spojeno přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, jež by lhůtu pro vydání rozhodnutí stavělo, a to dokonce již ode dne, kdy nastal důvod pro přerušení řízení (§ 65 odst. 1 věta čtvrtá správního řádu). Jednalo se ze strany žalovaného fakticky o výzvu, aby žalobce žalovanému předložil svoji právní argumentaci, z níž předtím dovozoval, že žalovaný zneužívá práv a jedná v rozporu s dobrými mravy. O doplňování skutkového podkladu pro rozhodnutí ve věci samé (o žalobcově žádosti) se tudíž nejednalo; ostatně sám žalobce na to reagoval přípisem ze dne 30.11.2015 tak, že všechny důkazy již byly předloženy a nyní je již třeba je jen vyhodnotit. Žádný jiný úkon přitom žalovaný v té době neučinil a ze spisu neplyne ani žádný jiný důvod, pro který by lhůta pro vydání rozhodnutí v době od 29.9.2015 do 30.11.2015 neměla plynout. Žalovaný měl tedy povinnost rozhodnout ve věci dne 30.11.2015. Neučinil-li tak, bylo jeho řízení od té doby zatíženo nečinností, jež vedla žalobce k podání žaloby, kterou poté (jakmile žalovaný přestal být nečinným) vzal zpět. Proto jsou dány důvody žalobci k tíži žalovaného přiznat náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o výši nákladů řízení důvodně a účelně vynaložených, žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek (2 000 Kč) a na právní zastoupení spočívající ve třech úkonech právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání zpětvzetí žaloby) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, společně s navýšením o částku odpovídající DPH, celkem tedy 2 000 Kč + 12 342 Kč = 14 342 Kč. Přípis zástupce žalobce zdejšímu soudu ze dne 16.3.2017, v němž zdejšímu soudu opakuje argumenty, jež předtím zdejší soud zástupci žalobce sdělil v jiné věci, tehdy souběžně vedené, zdejší soud za důvodný a účelný úkon právní služby nepokládá. Proto byla žalovanému stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 342 Kč a k jejich zaplacení k rukám zástupce – advokáta byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu